

[Eva Réa.]

barnet. Denne hjælp tænkes her ydet til de hjem, hvor begge forældre arbejder ude, eller hvor der er en enlig forsøger.

Jeg tror, det er rigtigt set, at der bør kunne ydes hjælp også i de tilfælde, hvor en egentlig husmoderafløser ikke er påkrævet, og at der hurtigere, end det måske ellers er tilfældet, skal kunne ydes bistand, når der er brug for det. Det er nu engang svært at vide. Et barn, der ikke er sygt om aftenen, kan få høj feber næste morgen. Alle, der har kendskab til børn, ved, at det kan ske. Om så netop 4 dages fritagelsen for lægerekvitation og om forslaget om børnemedhjælper er den rigtige løsning eller har fået den rette udformning, er måske mere tvivlsomt. Det forekommer mig, at de krav, der må stilles til en børnemedhjælper, trænger til en nærmere definition, bl. a. også fordi undervisningen af husmoderafløserne ikke er obligatorisk. Måske burde husmoderafløseruddannelsen kunne koordineres med uddannelsen af børnemedhjælper og hjemmemedhjælper.

Men det forekommer mig, at det nye lovforslag i sin tendens på nogle områder er svagere end den nugældende lov. Hvor det tidligere som nævnt påhvilede enhver kommunalbestyrelse at iværksætte en husmoderafløsningsordning, skal der nu ifølge lovforslaget drages omsorg for, at der findes en husmoderafløsningsordning i kommunerne. Så tilføjes det ganske vist, at ordningen skal omfatte udsendelse af husmoderafløser, men hvad nu, hvis omsorgen for, at der findes en husmoderafløsningsordning, ikke er resulteret i gennemførelsen af den?

Den nugældende lov siger endvidere, at flere kommuner i fællesskab kan iværksætte en husmoderafløsningsordning; denne bestemmelse findes ikke i den foreslåede lov, kun i bemærkningerne til den. Men der ligger selvsagt noget positivt i tanken om, at en husmoderafløser skulle kunne træde hjælpende til uden forudgående lægerekvitation, hvor der skal føres opsyn alene med et barn, der er blevet sygt.

I princippet kan jeg på venstres vegne tilslutte mig denne tanke, men vil samtidig nævne, at ikke alene den enlige moder, den enlige forsøger eller familier, hvor begge forældre arbejder ude, har brug for denne

bistand; der kan også opstå situationer, hvor den medhjælpende hustru har brug for samme hjælp. Måske var det også en tanke, at lægerekvitation kan udstedes bagefter, fordi man vel næppe helt kan se bort fra, at en fritagelse for lægerekvitation kan friste over evne. På den anden side tror jeg, at bestemmelsen vil få så stor betydning, at man bør løbe denne risiko; men det kan vi jo drøfte nærmere under udvalgsarbejdet.

Lovforslaget vil jo også kunne medvirke til at nedsætte antallet af sygedage hos mange kvindelige arbejdere, der er eneforsørgere eller medforsørgere, eller, hvis det ikke fører til nedsættelse i antallet af sygedage, kunne afkræfte påstanden om, at mange kvinder forsømmer deres arbejde på grund af børnenes sygdom.

Under udvalgsarbejdet vil man eventuelt også kunne drøfte, i hvor lang tid en husmoderafløser skal kunne hjælpe i et og samme hjem. Hidtil har 14 dage været normen, og man har kun i undtagelsestilfælde kunnet strække sig ud over dette tidsrum. Nu foreslås det, at husmoderafløseren normalt skal træde til i 14 dage, men at afløsningsordningen, når der skønnes behov derfor, skal vare længere. Jeg tror, at også denne ændring er rigtig, ikke mindst når man tager mangelen på hospitalspladser, plejehjemspladser o. lign. i betragtning. Man har vist også efterhånden administreret den nuværende bestemmelse mere lempeligt, bl. a. fordi hospitalerne jo sender deres patienter hjem, så hurtigt det kan lade sig gøre, af mangel på plads. Jeg skal derfor på venstres vegne tilsige en velvillig udvalgsbehandling.

Clara Munck: Det er helt velgørende, at familieministeren fremsætter et lovforslag, der virkelig er praktisk og god familiepolitik. I den tid, vi har haft husmoderafløsningsordninger, har vi jo konstateret, at her er der virkelig rakt en hjælpende hånd til familierne, til hjemmet, sådan at det kan opretholde sine funktioner, og det siger vi i vor gruppe tak for. Vi har undertiden lidt svært ved at forstå familieministeriet, og derfor er vi altså glade for, at der her er noget, vi virkelig kalder familiepolitik.

Jeg har ligesom de to foregående ordførere